

Od Save do Bospora.

Potopisni spomini. — Napisal Ivan Knific.

(Dalje.)

VII.

Dospel sem v glavno mesto Rumunije. To vam je dolga in obenem dolgočasna vožnja iz Verciorove do Bukaresta! No pa saj je po Donavi menda še dolgočasnejša.

Najbolj zanimiva je še vožnja iz Verciorove do Turnseverina skozi Železna vrata. Voda je nizka; vidiš tudi par slapov. Berlinski kongres (1878) je naročil ogrski vladi,

jita samo še krajna dva; pa tudi ta je zob časa že dobro oglodal. Pravijo, da jih še enajst stoji v vodi; vidijo se samo takrat, kadar je reka zelo plitva.

Od Donave zavijemo v ravnino, v Malo Valahijo. Med Turnseverinom in bližnjo postajo Palota se je teden poprej zgodila grozna nesreča. Trčila sta dva vlaka, osebni pa brzovlak. Osebni vlak je vozil zlasti mnogo

Turnseverin.

naj regulira Železna vrata; pa Donava še ni regulirana docela. Takih naravnih lepot, kakor Kazanska soteska, pa Železna vrata nimajo.

Vlak vozi tik mimo reke do konca Železnih vrat pri Turnseverinu. To je malo rumunsko mestece, ki pa ima zelo razvito trgovino. Tukaj je stal nekdanj takoimenovani „Trajanov most“. Sezidal ga je Konstantinov vojskovodja in poznejši socesar, Sever, po katerem ima tudi mesto svoje ime. Donava je tukaj 1000 m široka in 6 m globoka. Most je imel 20 slopov, izmed katerih sto-

petroleja. Vozovi so se razpočili in prevrnili, petrolej se je razlil po nasipu in tekkel v dolino. Nesreča je hotela, da se je užgal. Grozen prizor! Velikanski plamen je zajel potnike; dim jih je večinoma zadušil. Prebivavci bližnjih vasi so hiteli na pomoč, pa pomagati niso mogli, ker jim je branil ogenj, dim in smrad. Ogenj je uničil vse vozove, valil se je dalje in osmodil vso okolico. Več dni so rabili delavci, da so očistili tir. Pod nasipom pa so še vedno ležali polomljeni železniški vozovi; preostalo ni nič drugega kot strto, ožgano železje. — Ljudje so se